

Arrest

nr. 94 344 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 december 2008 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 9 april 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 juli 2011 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 22 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [M. S. Y.] [...] van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige (meewerkend vennoot) op 10.12.2008 en verkreeg de E-kaart op 09.04.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De firma waar betrokkene als meewerkend vennoot actief was, is sinds 31/12/2009 ontbonden, zo blijkt uit het Staatsblad. Heden kan betrokkene dus niet langer als zelfstandige beschouwd worden.

Als Bulgaarse onderdaan voldoet betrokkene evenmin aan de voorwaarden als werknemer, opgenomen in art. 69 sexies van het KB van 08.10.1981 betreffende de overgangsbepalingen (nl. 12 maanden tewerkstelling met geldige arbeidskaart B [...] binnen een legaal verblijf). Uit nazicht van de databank van de RSZ (dd. 19.07.2011) is immers gebleken dat zij nooit als werknemer gemeld werd in België.

Bovendien blijkt uit de recente informatie van de [...] POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW en dit sinds 01.06.2010, als samenwonende persoon. Betrokkene heeft zich kennelijk bij gebrek aan economische activiteit (zelfstandige) of bestaansmiddelen moeten wenden tot het OCMW om te voorzien in haar levensonderhoud. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar gezien deze ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en dit al sinds meer dan een jaar, vormt zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dus, gezien haar leefloon, niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

In toepassing van artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht; van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

*Een loutere verwijzi[n]g naar uitgebrachte adviezen zal echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.
(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen 2002, 57) .*

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekster "niet langer als een zelfstandige kan beschouwd worden" en "nooit als werknemer gemeld werd in België", zonder dat er echter verder gespecificeerd wordt op welke gronden of op welke informatie de administratieve overheid zich steunt om tot een dergelijke besluit te komen.

Het is aldus absoluut niet duidelijk op welke criteria verwerende partij zich steunt om tot [het] besluit te komen dat verzoekster niet zou voldaan hebben aan de (verblijfs)voorwaarden en op welke wijze de in door haar gehanteerde criteria geïnterpreteerd moeten worden.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat zij altijd alle aan haar gevraagde documenten tijdig ingediend heeft (waardoor zij eerst terecht een E-kaart ontvangen heeft en vervolgens ook terecht een arbeidskaart B ontvangen heeft) en dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart was ingediend door haar werkgever.

De motivering van verweerster is derhalve onjuist;

Het is alleszins heel onkies om aan verzoekster, die intussen werk gevonden heeft als arbeidster (!) , eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al haar documenten in orde en goedgekeurd waren), om meer dan 3 jaar later (!) ineens te stellen dat die E-kaart dient afgenomen te worden omdat "niet (meer) aan de voorwaarden" zou voldaan worden!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel meer dan 3 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie en nadat verzoekster intussen tewerkgesteld werd als arbeidster verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoekster werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Zij heeft in 3 jaar tijd geen enkele vraag ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut."

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing op een correcte feitenvinding berust.

Verzoekster ontving de E-kaart ten gevolge van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving als zelfstandige. Eens er een einde werd gesteld aan de zelfstandige activiteit, verloor verzoekster het verblijfsrecht.

Uit de publicatie in het Belgisch Staatsblad blijkt dat de vennootschap waarin verzoekster vennoot was ontbonden werd op 31 december 2009.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de materiële motiveringsplicht geschonden is doordat gesteld werd dat zij “nooit als werknemer gemeld werd in België” en dat de beslissing niet specificeert op welke gronden dat besluit steunt.

Verwerende partij vermeldt wel uitdrukkelijk in de bestreden beslissing hoe zij bij dat besluit is gekomen: “Uit nazicht van de databank van de RSZ (dd. 19 juli 2011) is immers gebleken dat zij nooit als werknemer gemeld werd in België”.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een bewijs toe van haar tewerkstelling als arbeidster vanaf 28 oktober 2011.

Men kan moeilijk verwachten van de verwerende partij dat zij op 26 juli 2011, de datum van de bestreden beslissing, rekening hield met informatie die op dat moment onbestaande was.

In de bestreden beslissing wordt nog uitdrukkelijk gesteld dat uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid blijkt dat verzoekster sinds 1 juni 2010 financiële steunt ontving van het OCMW.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de bovenvermelde wetsbepalingen schendt.”

3.1.3.1. De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. De voorziene motivering is daarenboven pertinent en draagkrachtig.

Waar verzoekster nog stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarop verweerder zich baseert om te stellen dat zij niet langer als zelfstandige kan worden beschouwd en niet als werknemer werd aangemeld kan slechts worden opgemerkt dat haar betoog feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat de firma waarin verzoekster als meewerkend vennoot actief was werd ontbonden en dat uit een verificatie van de gegevens die zijn opgenomen in de databank van de RSZ blijkt dat zij niet als werknemer werd aangemeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduïd dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Het feit dat verzoekster een E-kaart werd afgeleverd ingevolge een zelfstandige activiteit impliceert niet dat het verweerder daarna niet meer zou toegelaten zijn om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen op basis van de vaststelling dat zij niet langer als zelfstandige actief is en zij evenmin een activiteit als werknemer heeft. Artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet namelijk uitdrukkelijk in deze mogelijkheid.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij over een arbeidskaart beschikt kan slechts worden vastgesteld dat dit document pas werd afgeleverd op 16 november 2011, zodat verweerder er geen rekening mee kon houden toen hij, op 26 juli 2011, de bestreden beslissing nam. Verzoekster blijft voorts in gebreke om aan te tonen dat haar bewering dat deze arbeidskaart reeds werd aangevraagd voor de bestreden beslissing werd genomen enige grond heeft. Daarenboven moet worden aangegeven dat zelfs indien verzoeksters bewering correct zou zijn dit niet leidt tot de conclusie dat de vaststellingen die verweerder deed op 26 juli 2011 niet juist zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.3.3. Zoals reeds gesteld mist het betoog van verzoekster dat verweerder niet beschikte over nieuwe inlichtingen die toelieten om over te gaan tot de beëindiging van haar verblijfsrecht feitelijke grondslag en laat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet verweerder toe om over te gaan tot de beëindiging van een eerder toegestaan verblijfsrecht. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat de bestreden beslissing strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel omdat deze werd genomen *“zonder ernstige reden of nieuwe informatie”*.

Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen of beloften heeft gedaan die niet werden gehonoreerd. De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel kan derhalve evenmin worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

In casu dient op de eerste plaats vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing een manifeste tegenstrijdigheid met de realiteit vertoont.

Verweerder lijkt er immers van uit te gaan dat verzoekster na de beëindiging van haar zelfstandige activiteit geen economische activiteiten meer uitgeoefend heeft (noch als zelfstandige, noch als werknemer), terwijl ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekster reeds sinds september 2011 (!) als arbeider werkt en een arbeidskaart ontvangen heeft, hetgeen uiteraard impliceert dat zij bij de betekening van de bestreden beslissing reeds 7 maand rechtmatig in België verbleef ! (stuk 2) .

Het staat met andere woorden vast dat de administratieve overheid nagelaten om de individuele situatie van verzoekster grondig te onderzoeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Anders zou ze vastgesteld hebben dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing reeds als arbeider tewerkgesteld was !

Aan verzoekster kan bovendien moeilijk verweten worden dat zij geen economische activiteiten uitgeoefend heeft, terwijl zij dit ontegensprekelijk wel gedaan heeft.

De administratie heeft aldus kennelijk niet met alle concrete gegevens die voorhanden waren rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en heeft op deze wijze dan ook een onzorgvuldige beslissing genomen, waardoor verzoekster thans schade lijdt."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij zorgvuldig heeft gehandeld doordat zij rekening heeft gehouden met alle bestaande informatie.

Verzoekster betwist niet dat zij niet langer zelfstandige was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en dat zij reeds meerdere maanden OCMW-steun ontving.

Verwerende partij heeft de situatie van verzoekster grondig onderzocht en informatie ingewonnen bij verschillende instellingen, waaronder het OCMW en de RSZ.

Verzoekster betwist niet de uitdrukkelijk vermelde motieven van de beslissing, maar volgens haar moest verwerende partij rekening houden met de 'werkelijkheid', namelijk haar tewerkstelling die slechts plaatsvond 3 maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn."

3.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat deze beslissing gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Verzoekster toont door erop te wijzen dat zij sedert september 2011 tewerkgesteld is niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze enige tegenstrijdigheid bevat. Verzoekster lijkt immers opnieuw uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing op 26 juli 2011 genomen werd en dat verweerder op correcte gronden motiveerde dat uit de gegevens van de databank van de RSZ blijkt zij op dat ogenblik niet was tewerkgesteld in België.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van het evenredigheidsbeginsel .

Zij stelt het volgende:

"Het gevolg van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat verzoekster thans dreigt haar werk als arbeidster te verliezen omdat zij geen Belgische verblijfsdocument meer heeft, terwijl zij altijd alle regels heeft nageleefd.

De aangevochten beslissing is dan ook volkomen onevenredig aan het nagestreefde doel."

3.3.2. Verweerder repliceert niet met betrekking tot het derde middel.

3.3.3. De Raad kan enkel herhalen dat verweerder geen rekening kon houden met een situatie die nog niet bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – de latere tewerkstelling van verzoekster –, zodat uit verzoeksters toelichting niet blijkt dat hij het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK